

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069564080/facsimile.pdf> (tilgået 05. december 2021)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Ungdoms Daarlighed, og føler Værdien af hvad den har berøvet mig.» – «Er der intet,» sagde Frue W., »som jeg kan fortælle ham om Dem?» «Intet,» svarede jeg, »som er værdt at høre: en Lidelses- og Bodshistorie.» – «Maa jeg sige ham,» gjentog hun, »at De for Fremtiden vil rette Dem efter hans Ønsker?» – Jeg slog mine Øine til Jorden. «Han vil intet ønske,» svarede jeg sagte, »der kunde stride mod min Overbeviisning og Samvittighed.» – Frue W. og Laura saae paa mig, og taug begge. «Nu,» sagde Fruen: »Vi ville ikke overle os, men benytte hvert gunstigt Øieblik. Jeg haaber, at Alting snart skal faae et godt Udfald.» – Hele denne lykkelige Aften vare vi ganske ene, og det Samme var Tilfældet paa alle de følgende, som jeg tilbragte der i Husset. Damerne aftalte med mig, at jeg hver Onsdag paa samme Time skulde besøge dem.

Disse Onsdags-Aftener bleve nu den Sundhedsbrønd, hvoraf jeg i flere Uger øste Kraft og Glæde for de øvrige sex Dage i Ugen. Jeg fik nyt Liv og Mod til at bære min Modgang og udrette mit Arbeide. Allerede om Tirsdagen var jeg let som en Fugl ved Tanken om at den næste Dag var Onsdag. Heller aldrig blev min glade Forventning skuffet; thi Laura og hendes Tante vare begge saa frie for Luner, saa livlige, at intet Skjont eller Godt nogensinde fandt dem fraværende eller forstæmte. Var der ogsaa undertiden et tungsindigt Sløer over deres Samtale, saa blev den derved kun alvorlig, men aldrig mat eller fortredelig. Laura var af Naturen overmaade munter. Hendes uskyldige og stedsde gratiøse Overgiveness var saa meget mere fortryllende, som der i hele hendes Væsen tillige var et sødt Sværmeri og en hos hendes Kjønn sjelden Enthusiasme for alle de høiere Ideer, som besjæle Menneskeligheden. Desuden var der i hendes Omgang noget saa Mildt, saa Velgjørende, saa Beroligende, Noget som Ingen kan forestille sig, der ikke selv har følt den Fred, som et saadant qvindeligt Væsen formaaer at bringe i en menneskelig Sjæl. – En Aften talte vi om den første Gang vi saae hinanden. Jeg forundrede mig og skammede mig i Stilhed over de Følelser, som beherskede mig ved dette vort første Møde. Laura sagde da: »Det var Juleaften; den skulde den Gang ikke helligholdes, saaledes som ellers, thi min Moder var nylig død, og jeg var ogsaa bedrøvet, og havde grædt meget samme Morgen. Min Fader kom om Formiddagen, gav mig nogle smaa Foræringer, og sagde: Jeg skal i aften bringe Dig min Julius; modtag ham som en kjær Broder. – Jeg gjorde mig den Forestilling, at denne Julius, om

hvem min Fader tilforn havde talt, var en Dreng paa min Alder. Jeg var hidtil ganske Barn, og glædede mig til en Legekammerat. – Da jeg nu saae en voksen Herre staae for mig, blev jeg saa undseelig, at jeg ikke turde sige et Ord til Dem. Dog syntes mig, jeg var stolt af at have Dem til Broder. Til Nytaar havde jeg forfærdiget nogle smaa Nytaarsgaver til min Fader og Tante; jeg brodeerte nu ogsaa i Hast en lille Portefeuille til Dem. Men den var ikke smuk, og da De om Aftenen kom til os, kom jeg Dem imøde med den i Haanden; men idet De saae paa mig, overfaldt der mig en saadan Forvirring, at jeg ikke turde overlevere Dem min ringe Gave, men beholdt den stiltiende. Siden da vi ikke saae Dem mere, fortrod jeg inderligt at jeg ikke havde givet Dem denne lille Erindring om mig. Jeg gjenste den i mange Aar, indtil jeg tilsidt tog den selv i Brug. Større Ære var den i Sandhed heller ikke værd. Jeg kan endnu vise Dem den; Deres Navn staaer i den. Med disse Ord fremtog hun den lille røde Portefeuille, som jeg hiin Aften paa Broen havde seet i hendes Hænder. Med en Begjærighed, som om Verdens Herlighed indsluttedes i den, bøn-faldt jeg Laura om at skjænke mig den, thi ogsaa denne, tænkte jeg, var bestemt for mig, ligesom hun selv, og min Ukjærlighed har forskjærtset den som hende. Med den hende egne, simple Forbindtlig-hed svarede hun: »Meget gjerne! Dersom en saa ringe Ting som denne kan være Dem behagelig, er den til Deres Tjeneste.» – Hun udtog nogle faa Smaating af den, og rakte mig den. Jeg vovede for første Gang at kysse hendes Haand, og da jeg kom hjem, blev jeg siddende og betragtede min Portefeuille, som en Gjerrig beskuer sin Rigdom. Ved at gennemsege dens smaa Gjemmer, fandt jeg et lille Stykke Pa-piir, der lod til at være et Mønster, klippet ud af Noget hvorpaa der var skrevet nogle Tal, nogle faa usammenhængende Ord og Navnet »Λαμρα,« hendes Navn, vistnok skrevet med hendes egen Haand! – Jeg vil ikke beskrive det Afguderi, jeg drev med disse Skat-te. Det ungdommelige Sværmeri, som jeg ganske overgav mig til, lærte mig tilfulde, at jeg aldrig havde elsket, aldrig mere kunde elske, som jeg elskede denne engang forsmaaede Pige.

Allerede i October havde nu et pludseligt koldt og haardt Veir af-løst en usædvanlig varm Sommer. Jeg havde lagt Mærke til, at mine smaa Dreng endnu bare deres tynde Sommerklæder, og havde flere Gange leverret Lise nogle Penge til at anskaffe dem noget af det nød-vendigste Vintertoi. Da jeg en Aften, som sædvanlig, kom ud til dem,